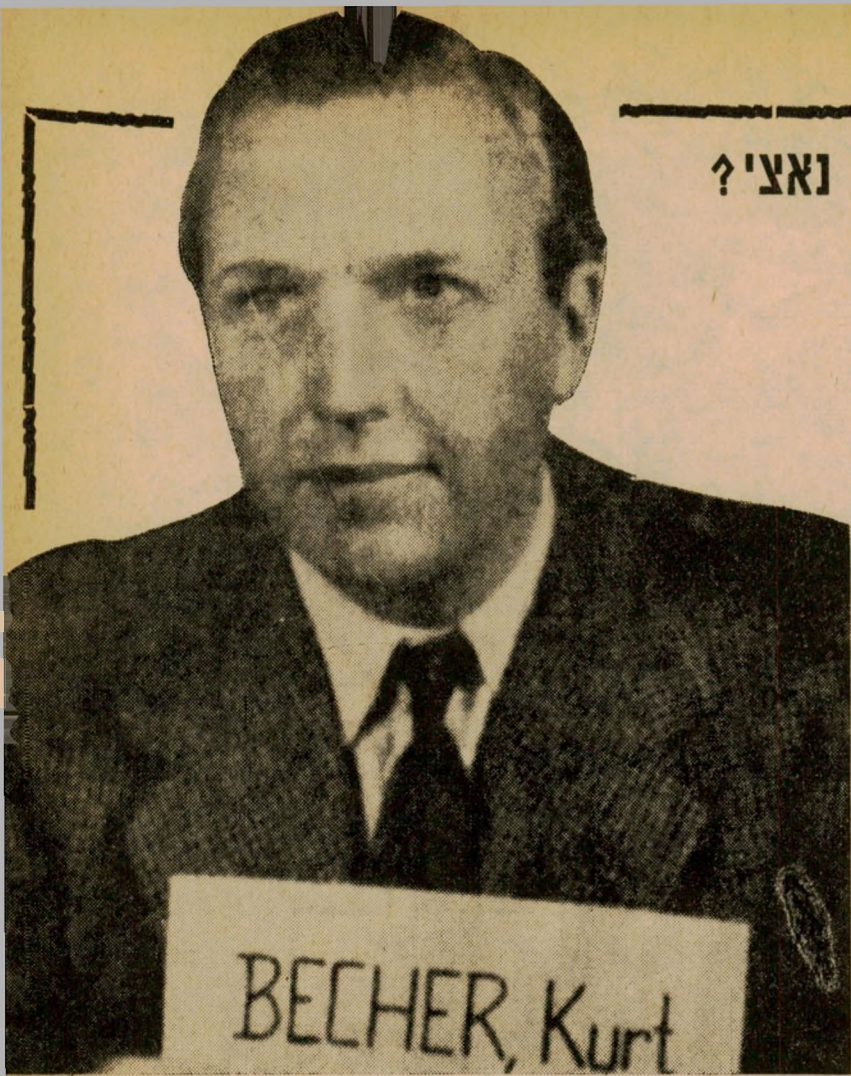

מדוע מגינה ממשלת ישראל על פושע נאצי?

האונצ'ר

השדוד

במשך כמה שנים הסתכלו כל הנוכחים באולם, בתמיהה רבה, ביועץ המשפטי של ממשלת ישראל. הלה עמד על רגליו, ובפיו היתה טענה מוזרה. רגע לפני כן, ניגש בית המשפט לטיפול בעדות אשר מסר הסוחר קורט בכר בפני השופט החוקר בעיר ברמן, בגרמניה המערבית, לפי בקשת בית המשפט הדין את אדולף אייכמן. באותו רגע קם הד"ר רודולף ברט סרבאציוס והעיר בשקט: "אני מבקש, קודם כל, לקרוא את הפסקה האחרון. נאמר כאן: לעד נמסרו השאלות, בהן עמד לי היה חוקר, לפני החקירה. זהו נוהל מוזר לגבי חקירת שתיוערי. מפי עוזרי נודע לי כי השאלות נמסרו לקורט בכר ימים אחדים לפני החקירה, וכי דן עליהם, כמוכר, עם עורך הדין שלו. עוד לא נשמע כי בחקירת שתיוערי נמסרות השאלות לעד מראש". בזה הרגע קפץ גרעון האונצ'ר ממקומו. "אנתו לא הודעו למר בכר את השאלות אשר הוא צריך להישאל. במידה שנשמעה נימה כזאת, אני חייב להעמיד דברים כאלה על אמתותם".

מישנה של ה.ס. לשעבר. אין זו הפעם הראשונה ששמו נזכר בבית המשפט הישראלי — ובכל פעם שצץ שמו, נעשית התעלומה מוזרה יותר ויותר.

רק בנכוחות עורך הדין

בפעם הראשונה צץ שמו של בכר במשפט גרינוואלד-קסטנר. גם אז לא צץ שמו. הזכרת השם גרמה למיפנה ה' היסטורי במשפט זה, שהביא לאחר מכן לנפילת ממשלת ישראל. היה זה בשעת עדותו של הד"ר רודולף ישראל קאסטנר. הוא הכחיש בשבועה ש' עזר אי פעם לקצין נאצי בשם בכר, או שהעיד למענו. או שלף עורך הדין שמואל תמיר, סניגורו של גרינוואלד, מיסמן ש' קאסטנר עצמו עצמו הגישו לבית המשפט. בי מיסמן זה הודיע קאסטנר לשר האוצר ה' מנחם אליעזר קפלן, כי הוא העיד לטובת בכר, וכי הודות לכך שוחרר בכר בנירנברג, תחת להיות מועמד לדין כפושעי מלחמה.

גילוי זה שבר את קאסטנר, שמעולם לא חזר לאיתנו לאחר מכן. השופט בנימין הלוי הסתכל בו ארוכות — ולדעת כל המשקיפים, נולד באותו רגע פסק הדין ש' האשים את קאסטנר בכך ש"מכר את נש' מתו לשטן". גם בית המשפט העליון, ש' זיכה את קאסטנר מכל שאר האשמות בעת הערעור, הרשיע אותו בפרט זה. מאז הסתבכה פרשת בכר יותר ויותר. נודע כי הוא הפך לאחד מעשירי גרמניה, בעל מיליונים בלתי מספורים. נודע גם כי הפך ספק חשוב של ממשלת ישראל, ש' מסרה לו הזמנות גדולות לחיטה.

הרבה ידיעות באו על בכר — אך מעט מאוד ידיעות באו מפי בכר עצמו. הוא התעקף בשתיקה עמוקה. הוא סירב לקבל ישראלים. יואל בראנד רדף אחריו במשך שבועות. לבסוף גילה אותו בעת עלותו למטוס. בראנד קנה מיד כרטיס, הצטרף במטוס לבכר, ששוב לא היה יכול לברוח ממנו. אז הסכים בכר לענות על שאלות בכתב. אך כשבראנד לקבל את התשובות, מסר לו בכר, בנכוחות עורך הדין, תשובות המקינות וחסרות ערך. האיש אשר שליח הסוכנות היהודית הצילו ממשפט של פושעי מלחמה, לא רצה לדבר על מעשיו בימי השלטון הנאצי.

הזמנות — כן, חסינות — לא!

אשר נפתח משפט אייכמן, היה ברור כי הפעם לא יוכל בכר להתחמק ממסירת עדות — כי הוא היה שותף למשא ומתן ההיסטורי על "סחורה תמורת דם", נוכח בישיבה הגורלית בין אייכמן ובראנד.

אך בכר לא נאלץ לכרות ולהעמיד את עצמו לחקירת שתיוערי בירושלים. לזאת דאגה ממשלת ישראל עצמה. גרעון האונצ'ר הודיע במפתיע כי בכר נחשב לפושע מלחמה, וייאסר אס' יבוא ארצה. היתה זאת הודעה מוזרה לגבי אדם ששוחרר ממאסר בנירנברג הודות לעדותו של קאסטנר — בידיעת אליעזר קפלן. אך הודעה זו שיחררה את בכר מן החובה המוסרית לבוא הנה. היא סיפקה לו תירוץ נוח כדי לסרב לבוא. האונצ'ר לא הרגיש עד כמה הודעתו כוזבת — גם לאור העובדה כי עוד לפני שנתיים הזמינה ממשלת ישראל הזמנות גדולות נוספות מבכר. השבוע, כאשר דרש סרבאציוס שוב כי בכר יוזמן ארצה, חזר האונצ'ר והדגיש כי אינו מסכים להענין לבכר חסינות. הוסכם שבכר יחקר בגרמניה. במילים אחרות: ממשלת ישראל אינה מעוניינת כלל וכלל שקורט בכר יופיע

אב בית הדין הסבילני הד"ר לנדוי, שלא מבט ארוך ביועץ. לבסוף העיר: "אני לא קלטתי נימה כזאת". בין העתונאים פטטו חיוכים רבי-משמעות. "על ראש הגנב בוער הכובע!" לחש כתב של צהרון לשכנו. בינתיים נמשך הביורו. השופט רצה לדעת

בראנד: מדוע בכר משמיצו?

מדוע לא הודיעו לבית המשפט הגרמני כי החליט לא לפרסם מראש את השאלות. האונצ'ר טען כי כלל לא ראה את הבקשה שהועברה עליו ממשלת ישראל לגרמניה, בעניין החקירה. הוא הכיל את כל האשמה על השופט הגרמני. נראה כי השופט היה נרנז בצורה בלתי רגיילה, כי בסוף התפתחה התנגשות נוספת. "אני מבקש לקבל את חיקור הדין הזה, וגם סימנתי קטעים לא מועטים להשמעה באוזני בית המשפט".

מה גרם לאינטימצו בלתי רגיילה זה? מדוע מיהר היועץ המשפטי, בוריוזת כה מופלאה, להכחיש האשמה שאיש לא השמיע אותה? הדבר קשור ביחסים המוזרים בין שליטי ישראל לבין האיש ששמו קורט בכר, אלוף

בכר: כפי שצולם בחום המלחמה כפושע נאצי בנירנברג

הקטן הפך למנהל אחת החברות התעשייתיות הגדולות ביותר בעולם.

כל זה עשה בכר — לדבריו — אך ורק כדי להציל יהודים. לפתע שמע, לדברי עצמו, כי מתנהל משאומתן להחליף מיליון יהודים תמורת סחורה. הוא לא יזם את ה' עסקה, אך ראה בה הזדמנות נהדרת להציל יהודים — בדיוק כמו אייכמן עצמו. אם להאמין לשניהם, הרי היו שניהם מצילי יהודים מדולפלים.

לדברי בכר, היה אייכמן האיש הרע. אייכמן הפריע. לכן פנה בכר אל הימלר, השפיע עליו, ובצורה זאת הביא להפסקת ההשמדה. הוא אפילו סחב את אייכמן עצמו אל הימלר, כדי שהלה יצחה לאייכמן אישית לחולל מנסיונותיו לעקוף את הוראת ה' הפסקה.

דבר אחד שוכח בכר להסביר: כיצד הפך הוא — הקצין הקטן שנשלח לקנות סוסים, לפתע פיתאום, לאיש אימונו האישי של הימלר, עד כי שיכנע את הימלר מה לעשות ומה לדבר. בעדותו החסודה, אין שום הסבר לקפיצה פיתאומית ופאנטסטית זו.

כחבר גונדת הרוכבים של ה.ס.ס. גוייס' חי בראשית המלחמה כתגבורת למשטרה.

משם הועברתי ל.ס.ס.הקרבי. כרובאי של ה.ס.ס. השתתפתי במלחמת פולין, אך יחידתי לא הופעלה בקרב, הוא מספר.

בכר ידע להסתדר. הוא לא רצה למות בקרב. הוא עבר לבית הספר לקצינים, חזר לגדוד הרוכבים, השתתף בפלישה לרוסיה. ברגע הנכון חלה, חזר לברלין, הועבר ל' מיפקדת ה.ס.ס. כקצין שולחן-כתיבה שטיפל בענייני היחידות הרכובות. הוא עצמו רכב על כיסא.

אומנם, באחד המשברים במלחמת רוסיה שוב הוחזר לחזית, אף השתתף לדבריו בקרבות חמורים. אך היחידה פוזרה, בכר חזר למטה. הוא עלה לדרגת סגן-אלוף, מומחה לאספקת תבואה וריתמות לסוסי ה.ס.ס.

בקיץ 1944, כאשר נשלח אייכמן לחסל את יהודי הונגריה, הגיע לשם גם בכר. לשם מה? לדברי אייכמן, יואל בראנד ועדים אחרים, נשלח בכר על-ידי הימלר כדי לדאוג שרכוש היהודים המושגמים בהונגריה לא יפול לידי הממשלה ההונגרית, אלא לידי ה.ס.ס. הגרמני. ואילו לדברי בכר עצמו, היתה לו משימה אחרת לגמרי. הוא בא להונגריה כדי לדאוג לאספקת סוסים, ריתמות ומספוא ליחידות הרכובות ולחיל' התותחנים של ה.ס.ס. — ותו לא.

במיקרה גר בכר בבית שהיה שייך ל' משפחת מנפרד וייס היהודי — בעלת ה' טראסט התעשייתי האדיר ביותר בהונגריה. במיקרה הציע לו היהודי להעביר לידי ה.ס.ס. את המיפעלים האדירים, תמורת הצלת חייו בני המשפחה. במיקרה מינה אותו הימלר למנהל הטראסט הענקי הזה. הפקיד